

1

Neghioaba aia de zână Lucinda nu și-a propus să arunce un blestem asupra mea. Intenția ei a fost să-mi facă un dar. Cum plângeam eu nemângâiată în primul meu ceas de viață, lacrimile mele i-au dat ideea. A clătinat din cap plină de înțelegere spre mama, apoi zâna mi-a atins nasul.

— Darul meu este supunerea. Ella va fi întotdeauna supusă. Și acum oprește-te din plâns, copilă.

M-am oprit.

Tata era plecat cu negoțul, ca întotdeauna, însă bucătăreasa noastră, Mandy, era acolo. Ea și mama erau îngrozite, dar, oricât au încercat să-i explice Lucindei, zâna n-a reușit să priceapă ce lucru îngrozitor îmi făcuse. Îmi și închipuiam cearta: pistruii lui Mandy mai pronunțați ca de obicei, părul ei cărunt și creț, ciufulit, și bărbia dublă tremurându-i de furie; mama, încremenită și nervoasă, cu buclele-i castanii jilave de la chinurile facerii, în vreme ce orice urmă de veselie îi dispăruse din privire.

Pe Lucinda nu mi-o puteam închipui. Nu știam cum arăta.

A refuzat să anuleze blestemul.

Am devenit conștientă pentru prima dată de existența lui când am împlinit cinci ani. Îmi amintesc perfect ziua aceea, poate din pricină că Mandy mi-a spus povestea de atâtea ori.

— Pentru ziua ta, începea ea, am făcut un tort frumos. Cu șase etaje.

Bertha, slujnica-șefă, îmi croise special o rochie.

— Albastră ca noaptea, cu un cordon alb. Chiar și la vârsta aceea erai micuță și arătai ca o păpușă de porțelan, cu o panglică albă în părul negru și cu obrajii rumeni de însuflețire.

În mijlocul mesei era o vază plină cu flori culese de Nathan, servitorul nostru.

Ședeam cu toții în jurul mesei. (Tata era iarăși plecat.) Eu eram încântată. Mă uitam la Mandy în timp ce făcea tortul, la Bertha în timp ce-mi cosea rochia și la Nathan când culegea florile.

Mandy a tăiat tortul. Când mi-a oferit felia mea, a zis fără să se gândească:

— Mănâncă!

Prima înghițitură a fost delicioasă. Am terminat fericită felia. Când în farfurie n-a mai rămas nimic, Mandy mi-a mai tăiat una. Cu a doua a fost mai greu. După ce am terminat-o, nimeni nu mi-a mai oferit

tort, dar știam că trebuie să continui să mănânc. Mi-am înfipt furculița direct în tort.

— Ella, ce faci? a întrebat mama.

— Porcușorule, a râs Mandy. E ziua ei, lady. Lăsați-o să mănânce cât vrea.

Mi-a mai pus o felie în farfurie.

Mi-era greață și frică. De ce nu mă puteam opri din mâncat?

Să înghit era o corvoadă. Fiecare duminică îmi îngreuna limba și îmi părea o pastă lipicioasă. Am început să plâng în timp ce mâncam.

Mama a fost prima care și-a dat seama.

— Ella, oprește-te din mâncat, mi-a poruncit ea.

M-am oprit.

Oricine mă putea controla cu un ordin. Trebuia să fie o poruncă directă, ca, de exemplu, „Pune un șal pe tine“ sau „Acum trebuie să mergi la culcare“. O dorință sau o solicitare nu aveau niciun efect asupra mea. N-aveam decât să ignor „Mi-aș dori să pui un șal pe tine“ sau „De ce nu mergi tu la culcare?“ Dar în fața unui ordin eram neputincioasă.

Dacă cineva mi-ar fi spus să sar într-un picior o zi și jumătate, trebuia s-o fac. Și să sar într-un picior nu era cel mai îngrozitor ordin pe care îl puteam primi. Dacă mi-ai fi poruncit să-mi tai propriul cap, n-aș fi avut încotro.

Eram în pericol în fiecare clipă.

După ce am mai crescut, am învățat să-mi întârziu supunerea, însă fiecare clipă mă costa scump – răsuflare tăiată, greață, amețeală și alte asemenea neplăceri. Niciodată nu rezistam mult. Și câteva minute erau o luptă disperată.

Nașa mea de botez era o zână, iar mama i-a cerut să mă scape de blestem. Însă ne-a spus că Lucinda era singura care îl putea dezlega. Pe de altă parte, a zis și că într-o zi blestemul ar putea fi rupt fără ajutorul Lucindei.

Însă nu știam cum anume. Nu știam nici măcar cine era nașa mea, zâna.

În loc să mă facă ascultătoare, blestemul Lucindei m-a transformat într-o răzvrătită. Sau poate că eram așa din fire.

Mama insista rareori să fac ceva. Tata nu avea habar de existența blestemului și mă vedea prea rar ca să-mi dea porunci. Însă Mandy era autoritară și dădea ordine la fel de des cum trăgea aer în piept. Ordine pline de bunăvoință sau din categoria „pentru binele tău“. „Înfofolește-te, Ella“, sau „Ține bolul ăsta cât bat eu ouăle, scumpo“.

Îmi displăceau aceste ordine, oricât ar fi fost ele de inofensive. Țineam bolul, dar îmi mișcam picioarele, astfel încât era nevoie să se țină după mine prin bucătărie. Îmi spunea obrăznicătură și încerca să mă îngrădească dându-mi instrucțiuni

mai precise, de la care eu găseam mereu moduri noi de a mă eschiva. Adesea ne lua o groază de timp să facem ceva împreună, în vreme ce mama râdea și ne încuraja când pe una, când pe cealaltă.

Episodul se încheia fericit – fie cu mine alegând până la urmă să fac ce voia Mandy, fie cu Mandy înlocuind ordinul cu o rugămintă.

Când Mandy îmi dădea, din neatenție, vreun ordin despre care știam că nu are cine știe ce importanță, o întrebam: „Chiar e musai?“, iar ea se răzgândea.

Când aveam opt ani, aveam o prietenă, Pamela, fica uneia dintre servitoare. Într-o zi eram amândouă în bucătărie și ne uitam cum prepara Mandy marțipan. Când Mandy m-a trimis în cămară să mai aduc niște migdale, m-am întors doar cu două. M-a trimis înapoi dându-mi instrucțiuni mai precise, pe care le-am urmat întocmai, reușind totuși să-i zădărnicesc adevăratele intenții.

Mai târziu, când ne-am retras în grădină să ne îndopăm cu bomboane, Pamela m-a întrebat de ce n-am făcut din capul locului ce mi-a cerut Mandy.

— Nu pot s-o sufăr când face pe șefa, am răspuns eu.

Pamela mi-a zis cu îngâmfare:

— Eu ascult întotdeauna de cei mari.

— Asta pentru că nu ești nevoită s-o faci.

— Ba sunt, altfel tata mă plesnește.

— Nu e același lucru ca la mine. Eu sunt legată printr-o vrajă.

Gravitatea acelor cuvinte îmi făcea plăcere. Vrajile nu erau la ordinea zilei. Lucinda era singura zână îndeajuns de pripită să le arunce asupra oamenilor.

— La fel ca Frumoasa din Pădurea Adormită?

— Doar că eu nu trebuie să dorm o sută de ani.

— În ce constă vraja ta?

I-am spus.

— Tu trebuie să i te supui oricui îți dă o poruncă?
Chiar și mie?

Am încuviințat din cap.

— Pot să încerc?

— Nu.

Nu mă așteptasem la asta. Am schimbat subiectul.

— Hai să ne întrecem până la poartă.

— Bine, dar îți poruncesc să pierzi cursa.

— Atunci nu vreau să mă întrec.

— Îți poruncesc să te întreci și îți poruncesc să pierzi cursa.

Ne-am luat la întrecere. Am pierdut.

Am cules fructe de pădure. A trebuit să i le dau Pamelei pe cele mai dulci și mai coapte. Ne-am jucat de-a prințesele și căpcăunii. Eu a trebuit să fiu căpcăunul.

După un ceas de la mărturisirea mea, i-am tras un pumn. A țipat și i-a curs sânge din nas.

În ziua aceea s-a sfârșit prietenia noastră. Mama i-a găsit mamei Pamelei o altă slujbă departe de orașul nostru, Frell.

După ce m-a pedepsit pentru că folosisem pumnul, mama mi-a dat una dintre rarele ei porunci: să nu spun nimănui niciodată despre blestemul meu. Nu că aș mai fi făcut-o. Învățasem să fiu precaută.

Când aveam aproape cincisprezece ani, și eu, și mama am răcit. Mandy ne-a tratat cu supă ei de leac, făcută din cartofi, praz, țelină și păr luat din coada unui unicorn. Era delicioasă, dar amândouă detestam să vedem firele alea lungi, alb-gălbui, plutind printre legume.

Dat fiind că tata era plecat din Frell, ne beam supă în patul mamei. Dacă ar fi fost tata acasă, nici măcar n-aș fi călcat la ea în cameră. Nu-i plăcea să mă vadă nicăieri prin preajma lui, să-i stau printre picioare, cum spunea el.

Îmi sorbeam supă cu fire de păr pentru că așa îmi spusese Mandy, chiar dacă pe la spatele ei mă strâmbam și la ea, și la supă.

— Eu o să aștept să se răcească, a zis mama.

Apoi, după ce Mandy a plecat, a scos firele de păr în timp ce mânca și, când a terminat, le-a pus la loc în bolul gol.

A doua zi eu mă însănătoșisem în vreme ce mama se simțea mult mai rău. Era prea bolnavă să bea sau să mănânce ceva. Zicea că simte că are un cuțit în gât și parcă i-ar izbi cineva tâmplele cu un berbec. Ca s-o fac să se simtă mai bine, i-am pus comprese reci pe frunte și i-am spus povești. Nu erau decât vechi basme cu zâne bine-cunoscute pe care le modificam pe ici, pe colo, reușind uneori s-o fac să râdă. Doar că râsul se transforma în tuse.

Seara, înainte ca Mandy să mă trimită la culcare, mama m-a sărutat.

— Noapte bună. Te iubesc, scumpa mea.

Au fost ultimele cuvinte pe care mi le-a spus. Pe când dădeam să ies, am auzit-o spunându-i lui Mandy:

— Nu sunt foarte bolnavă. Nu trimite după sir Peter.

Sir Peter era tata.

Dimineața era trează, dar visa. Cu ochii larg deschiși, le vorbea unor curteni invizibili în timp ce trăgea agitată de colierul de argint pe care îl avea la gât. Cu Mandy și cu mine, care eram alături de ea, în odaie, nu vorbea deloc.

